

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

✿ KATEE
ROBERT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

BEAUTIFUL
NIGHTMARE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AMAZON ORIGINAL STORIES

KATEE ROBERT

*BEAUTIFUL
NIGHTMARE*

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Katee Robert
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından yayınlanmıştır.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories logosu, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662534737 (dijital)

Kapak tasarımı ve illüstrasyon: Elizabeth Turner Stokes

Tüm canavar severlere.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

Bölüm 1

Bunu yapabilirsin, Gemma. Tıpkı antrenmanlarda olduğu gibi.

Tırnaklarımın üzerinde kayıyorum, sadece *benim için* korkutucu olan yerlerde sinirli terler çıkıyor, gecesini mahvetmek üzere olduğum uyuyan insan için değil. "Tıpkı antrenmanlarda olduğu gibi," diye tekrar ediyorum. "Çocuk oyuncağı."

Aylarca takip ettiğim iblis Ralph, büyük elini omzuma koyar. Çoğumuz iblisler doğuştan şekil değiştiricidir, vücudumuzu istediğimiz gibi veya belirli bir talebi karşılamak için şekillendiririz. Özellikle bizim işimiz belirli bir... stil gerektirir.

Ralph bunu zahmetsizce somutlaştırıyor. Boyu kolaylıkla üç metreyi buluyor, vücudu uzamış kemik yapısını desteklemek için biraz fazla zayıf. İki ayaklı ve belli belirsiz insan şekline sahip, ama işini ciddiye alıyor ve her uzvunda bir eklem fazla var. Parmaklarında iki tane fazla var. Kafatası bir atın kafatasına benziyor, çıplak ve beyaz, uzun bir burnu var ve gözlerinin bulunduğu derin karanlık havuzlar nezaket yayıyor. "Nefes al, Gemma."

Göğsümdeki sıkışma, birkaç uzun saniye boyunca hiç nefes almadığımı gösteriyor. Teknik olarak şeytanlar nefes almaya *ihtiyaç duymazlar*... Sanırım? Ama ben nefes alıyorum ve bu önemli görünüyor ve kimse bana bunu yapmamam gerektiğini söylemedi, bu yüzden nefes almamak beni paniğe sürüklüyor. Nefes alıyorum, sıkışmış ciğerlerime giren hava boğazımı tıkıyor. "Üzgünüm. Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum." Tüm kanıtlar aksini gösterse bile.

Normal iblisler, kendi başlarına yola çıkıp hedeflerini kolaylıkla takip etmeden önce sadece yaklaşık bir aylık eğitime ihtiyaç duyarlar. *Normal* iblisler, onlara acıyıp, nefes almak kadar doğal olması gereken bir şeyi yaparken ellerinden tutan bir eğitmen bulana kadar üç tane lanet olası eğitmenle uğraşmazlar.

Ancak, sürekli bunu yapmayı unuttuğumdan da anlaşılacağı gibi, nefes almada da o kadar iyi değilim.

"Gemma." Ralph diğer omzumu da kavrar ve sadece ona bakmamı sağlar. Onun korkutucu olduğunu biliyorum, insanlara kendini gösterdiğinde onların altlarına işediklerini gördüm, ama tek istediğim

ona sarılmak ve biraz daha zaman dilemekten başka bir şey istemiyorum. Daha fazla zamanım olsaydı, doğal özgüvenimin nerede saklandığını kesinlikle bulurdum. Kesinlikle...

Hıçkırıkla, ağlamaya çok yakın bir ses çıkarırım. "Bunu yapamam."

"Gemma." Ralph omuzlarımı sıkıyor. Ellerinde hiç et yok, bu yüzden parmakları beni batırıyor, ama yine de rahatlatıcı. "Hazırsın. Sadece buna inanman gerekiyor. Onlar *insan*. Gölgelere bile korkuyorlar ve bu onların ürkütücü mevsimi. Terör estirmek için olabildiğince hazırlar. Bu ay boyunca korkutacak şeyler bile arıyorlar. Bunun ötesinde, sen de çok zaman harcayarak ... formunu mükemmelleştirdin."

En ufak bir tereddüt var. İçimden bir inilti çıkmaması için çenemi sıkı sıkı kapatmam gerekiyor. Ralph bile benden şüphe ediyor. Nasıl şüphe etmesin ki? Onun rehberliğinde bile, bunu her denediğimde batırdım. Ben berbat bir iblisim ve daha da berbat bir uyku felci iblisiyim. Bazen insanları felç bile edemiyorum.

Ama Ralph'inkinden çok farklı olsa da formumla gurur duyuyorum. Kendi tarzımı yansıtmam için beni cesaretlendirdi ve ben de öyle yaptım. Bubblegum pembesi tenimi, muhteşem kıvrımlı, soluk gri boynuzlarımı ve parmaklarımın ucundaki parlak gümüş pençelerimi *seviyorum*. Gözlerimi rahatsız edici derecede büyük ve Ralph'inki kadar koyu yaptım.

Derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha. Beni olabildiğince hazır hale getirmek için çok çalıştı. Onu hayal kırıklığına uğratamam. "Bunu yapabilir miyim?"

Ralph, ona sormak yerine sorduğumu fark etmemiş gibi görünüyor. Rahat bir nefes alıyor. "Evet, yapabilirsin." Beni döndürüyor ve beni insanıma götürecek portala doğru itiyor. Kurbanıma. "Şimdi, gecenin sonuna geldin. Git." Beni hiç nazik davranmadan içeri itiyor.

Midem düğümlenir ve başım döner — kelimenin tam anlamıyla. Uzakta parlayan bir sokak lambasının aydınlattığı karanlık bir yatak odasında yeniden var oluyorum. Hedefim pencereyi açık bırakmış ve hafif, soğuk bir rüzgar perdeleri sallayarak odayı sırayla biraz daha aydınlık ve biraz daha karanlık hale getiriyor. Değişkenlik iyidir; değişkenlikle çalışabilirim.

Derin bir nefes alıp biraz kamburlaşıyorum, gölgelerin beni görünmez kılmasına izin veriyorum. Benim insanım... ama o benim değil, bir iblis asla bir insana sahip çıkmamalı, çünkü onlar hep tanrılara aittir, bize değil. Sahip çıkabilen tek varlıklar koruyucu meleklerdir ve hiçbir iblis *onları* ciddiye almaz. Yani, tabii ki, kanatları, kutsal ışıkları ve diğer özellikleriyle güzeller, ama aslında pek bir şey müdahale edemezler. Sadece *teselli ederler*.

Bu, benim yapmak üzere olduğum şeyden çok daha kolay görünüyor, ama Ralph beni utandırmamam için bana güveniyor.

Halı üzerinde sessizce kayarak yatağın yanına geliyorum ve sırtüstü uzanmış uyuyan insana bakıyorum. Tüm insanlar kendi tarzlarında güzeldir, içlerinde çok sıcak yanan yaşam kıvılcımı vardır, ama bu insan özellikle sevimli, çilli teni ve kırmızı saçları ile, bu kadar az ışıktaki bile görebiliyorum. Gözlerinin renginin ne olduğunu merak ederken kendimi yakalıyorum ve odaklanmaya zorluyorum.

Önce felç. Bunu unutmamalıyım.

Büyümü çağırıyorum, insanın hareket etmesini engelleyecek ama nefes almasını engellemeyecek bir ağ hayal ediyorum. Amaç *korkutmak*, ona gerçekten zarar vermek değil. Onlara gerçekten zarar vermeyi kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

Bunu başardığımdan emin olduktan sonra, başını çevirmeden beni göremeyeceği bir yere geçiyorum — ki bunu yapamayacak — ve onu uyandırmak için kasıtlı olarak toynaklarımla yeterince yüksek sesle yere vuruyorum.

Hareket edemediğini fark edince keskin bir nefes alıp boğazından düşük, korkmuş bir hayvan sesi çıkardığında bunun işe yaradığını anlıyorum. Amaç bu, işimin en azından yapılması gereken kısmı ve ona uzanmamak için yumruklarımı sıkarak, ona korkacak bir şey olmadığını söylememek için çenemi kapatmak zorundayım. Korku lanet olası amaç. Tabii ki benden korkmalı.

Vücudundaki her kas, benim büyümü engellemeye çalışırken taştan oyulmuş gibi görünüyor. Dudaklarımı yalıyorum. Dur, hayır. Buraya bunun için gelmedim. Tanrılar, kafam allak bullak oldu.

Ralph. Ralph'ı hatırla.

Bir elimi yatağa koyup eğiliyorum, görünmemek için dikkatli davranıyorum. Kulağının yanında ağır ağır nefes almak hiç de zor değil. Ralph'ın yanında hissettiğim korkunç paniği durduramadım. *Zaman* yoktu.

Yataktaki adam — hedefim, görevim — yine düşük bir inilti çıkarır ve daha şiddetli titrer. Alt dudağımı ısırırım. Ralph'ı takip ederken her türlü tepkiyi gördüm ve bu normalin dışında olmasa da, bir parça endişelenmeden edemiyorum. Belki onu yan çevirmeliyim?

Hayır, hayır, sırt üstü yatarken ağ daha iyi işliyor. Kuralların bir nedeni var. Kuralları hatırlamak için nedenini hatırlamam gerekmiyor.

Bunda şaşırtıcı bir şey yok. Felç et. Gerilim yarat. Sonra onu yatağa sıkıca bastır, en kaliteli şarap gibi korkusunu em. Eğer her zaman

korkuyu biraz ekşi bulmuşsam? Eh, ben sefil bir felaket olabilirim, ama bunu kendime saklayacak kadar akıllıyım.

Şimdi kokusunu alabiliyorum, saf terörün hafif izini. Bu beni mutlu etmeli. Buraya bunun için geldim. Bunun yerine, suçluluk göğsümü sıkıştırıyor. O çok derin uyuyordu ve ben bunu mahvettim. Ben gittikten sonra tekrar uykuya dalarsa bile, gece benim varlığımla lekelenmiş olacak.

Kes şunu, Gemma. Önemli olmayan şeyleri düşünmeyi bırak.

Beynimi, insan motor fonksiyonlarımı kapatabildiğim kadar etkili bir şekilde kapatamadığım için sinirlenerek içimden küfrediyorum ve yatağa tırmanıyorum. Yatak ağırlığının altında çöküyor ve onun vücudunu kaydırıyor, ama harekete geçtim ve bu kısmı da mahvetmek için çok uzağa geldim.

Ve ne kadar nefret etsem de, *açlıktan ölüyorum*. Aylardır Ralph'ın fazlasıyla besleniyorum ve artık topluluk havuzundan yararlanma hakkım yok. Çok yaşıyım ve bana verilen işte kendimi besleyememem için geçerli bir neden yok. Binlerce diğer iblis bunu gayet iyi beceriyor.

Yukarı kayarak göğsüne uzanıyorum, sonunda kendimi ortaya çıkarıyorum ve ağırlığımla onu yatağa daha sıkı bastırıyorum. Boğuluyormuş gibi hissedecek, ama ben dikkatliyim. Bir şeyi olmayacak.

İşte burada nefes nefese kalacak ve korku akacak, beni doyurmaya yetecek kadar mide bulandırıcı ve yoğun bir şekilde. Ralph'a bir bakış atması yeter ki hedefleri korkudan bayılmak üzere olsun. O her zaman doymuş durumda ve çırağı için hala bolca artan var.

Ancak bu insanın nefes nefese kalması biraz garip geliyor. *Tuhaf.*

Ona bakıyorum, kendimi tamamen korkmuş gibi göstermek yerine korkutucu bir şekilde bakmak için duraksıyorum, gözlerinin yuvalarından fırlayacak kadar genişlemesini bekliyorum. Ama o bana bakıyor ve yüzünde... Yüzündeki bu ifade ne?

Orada bir şey var, tam olarak anlayamadığım bir duygu, ama zayıf ve ortaya çıkarmak için yeterli değil. Daha da kötüsü, açlık ağrılarımı uzaklaştıracak korku patlaması ortaya çıkmıyor.

İçimden küfrederek öne eğildim ve ağırlığının biraz daha fazlasını ona yükledim. Bana ne kadar tuhaf bakarsa baksın, nefes alamama endişesi kesinlikle o korku dalgasını yaratacaktır...

Arkamda bir hareketlilik hissedince omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, battaniyenin belinde şiştiğini, uzun bir çizgi halinde yükseldiğini görüyorum ve... "Ne oluyor lan?"

Ereksiyonun ne olduğunu biliyorum. Elbette biliyorum. Genç iblisler, reşit olduğumuzda nasıl kullanılabileceğimiz konusunda eğitilir ve şehvetten beslenmek, öfke, korku veya açgözlülükten beslenmek kadar yaygındır. Sadece buna hiç ilgi duymuyordum, hiçbirine. En istekli insanı bile baştan çıkarmak için çok beceriksizim. Pazarlıkta berbatım ve kaçınılmaz olarak istismar ediliyorum. Diğer tüm bölümler beni reddetti, bu yüzden uyku felci iblisi olarak eğitildim. Bu en kolay iş. Herkes yapabilir.

Görünüşe göre *ben* hariç herkes. Çünkü uyku felci iblisi el kitabında "İnsanınız Ereksiyon Olursa Ne Yapmalı" başlıklı bir bölüm yoktu.

Neredeyse bir kelimeye benzeyen bir ses çıkarıyor, ama benim büyüm onu yerinde tuttuğu için konuşamıyor. Konuşamaması iyi. *Bir insanın* bana berbat bir iş çıkardığını söylemesine ihtiyacım yok.

Çaresizlik yükseliyor, dalga o kadar yoğun ki gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor. Çok açım. Ralph, beni bunu kendim yapmaya zorlamak için artıklarıyla beslemiyor ve bu gece yemek yemezsem ne yapacağımı bilmiyorum.

Geri dönüp bu insanın yüzüne yaklaşıyorum. Çok güzel yeşil gözleri var ve bu gözler, şehvet, korku ve düpedüz kafa karışıklığının garip bir karışımıyla cam gibi parlıyor ve diğer iki duyguyu da yutuyor. *Kafa karışıklığından* beslenemem.

"Seni öldüreceğim," diye hırlıyorum. Tedbir olarak pençelerimi boğazına doluyorum. Bu kesinlikle işe yarayacak ve onu uçurumun kenarına itecek ve...

O homurdanıyor, saf bir duygu dalgası o kadar hızlı akıyor ki, onu yutmak için acele etmem gerekiyor. Zaten korku bekleyerek yüzümü buruşturuyorum, ama bu... baharatlı mı? Ve biraz tatlı mı?

Olamaz. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde göğsünden kalkarım. Ama o kadar hızlı değilim ki, onun sergilediği çadır direğinin kaybolduğunu... ya da onun yerine ıslak bir leke olduğunu görmemek için. Az önce orgazm oldu. Korkması gerekirken. Çünkü ben işimde gerçekten o kadar kötüyüm.

"Bekle."

Donup kaldım. Panik içinde, sihrim elimden kayıp gitti ve ben bunun farkına bile varmadım. O serbest kaldı ve oturuyor, solgun yanakları kızarıyor,

neredeyse çillerinin rengiyle aynı renge bürünüyor. Elini uzatıyor. "Bekle. Özür dilerim. Ben..."

Özür *diliyor*.

Utançtan ölmek mümkün değildir. Biliyorum, çünkü o anda ölürdüm. Bunun yerine, bu insan orgazm olduğu için özür dilerken, sanki bu benim ne kadar yetersiz olduğumu mükemmel bir şekilde göstermiyormuş gibi, burada duruyorum. Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha. Boğazım o kadar sıkışmış ki, nefes almadığımı biliyorum, ama oradaki o yoğun hissi aşamıyorum.

"Gitme. Ben..."

Çok geç. Yakınlığımla tetiklenen portal arkamda açılır ve ben onun yatak odasından düşerek iblis alemine geri dönerim. Sırt üstü düşerim ve çok ihtiyacım olan oksijeni solumak için nefes nefese kalırım. Gözlerimi kapattığımı hatırlamıyorum, ama açtığımda Ralph'ın kafatası yüzünün benimkinin üzerinde süzüldüğünü görürüm.

Her zaman sırtıyor, ama şimdi sesinde açıkça eğlence var. "Gördün mü? Yapabileceğini söylemiştim."

O bilmiyor. Bu sefer beni takip etmedi. Bu benim ilk solo denememdi ve onun tek söyleyebileceği şey, benim iyi beslendiğim. Her şeyin ne kadar yanlış gittiğini itiraf etmek için ağzımı açıyorum, ama onun onayı karşısında sözlerim boğazımda kalıyor. En son ne zaman birini gururlandırmıştım?

Zayıf bir gülümseme zorluyorum. "Evet. Yapabileceğimi söylemiştin." Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım. Yapmak zorundayım. Ralph'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Dahası, işini iyi yapmayan iblislere ne olacağını bilmiyorum...

Sadece ortadan kaybolurlar ve bir daha asla görülmezler.

Bölüm 2

Açlığın yeniden başlaması sadece iki gün sürer. İnsanlar bir dizi bürokratik politikaya göre atanır — iblisler bürokrasiyi sever — ve bunun özetle, kıdem her şeydir ve benim hiç kıdemim yoktur. Bu yüzden bir insan alırım ve sadece bir tane. Başlangıçta bu bilgi beni rahatlattı; bir sürü yeni eve girip bir sürü yeni insanı neyin korkuttuğunu bulmak zorunda kalmayacaktım.

Bu, *o* gelmeden önceydi.

Portalın önünde bir toynaktan diğerine geçiyorum. Ralph'ın kendi açlığını gidermesi gerekiyor, ama ben işimi bitirdiğimde burada olacağını söyledi. İlk duyduğumda harika görünen, ama sonra ters teptiğini fark ettiğim bir başka şey. Beni portaldan itecek kimsem yok ve ilk adımı atamıyorum.

Portallar, mahremiyet sağlamak için küçük oyuklarda kendi iblisleri için çağrılır. Sanırım nedeni bu. Ralph yol gösterici olsa bile, kendimi bu ilk adımı atmaya ikna etmek hiç de kolay bir süreç olmadığı için, bu duruma defalarca minnettar oldum.

Karnım guruluyor, bu ses bana insanımın şehvetini hatırlatıyor. Onu tekrar tatmak istiyorum. Onu büyük, açgözlü yudumlarla yutmak istiyorum. Sorun şu ki, onu korkutmam gerekiyor ve onu tahrik etmek istesem bile, bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Bu deneyimi yeniden yaşayamam herhalde? Bu deneyimi yeniden yaşamak *istememeliyim*.

"Hadi, Gemma," diye mırıldanıyorum ve hareket etmeyi fazla düşünmeden ileri atılıyorum. Portal beni parçalara ayırıyor ve hiç nazik davranmadan tekrar bir araya getirip, artık tanıdık olan karanlık odaya bırakıyor.

Bu gece pencere kapalı, hava durgun. Tıpkı önceki gibi, insan sırt üstü yatıyor, kolları güvenli olduğunu gösteren bir işaret olarak uzanmış. O korkunç suçluluk duygusu yine içimi sızlatıyor, ama kendimi onu daha iyi görebilmek için ilerlemeye zorluyorum. Battaniyeleri belinde toplanmış ve uzun bacaklarına dolanmış. Bir ayağı çıplak ve uzun bir süre ayak parmaklarına bakıyorum. Ben

Geçmişte birkaç kez kendiminkini oluşturmaya çalıştım, ama ayak parmakları çok *garip* ve her zaman yanlışı oluyorlar ve yürümemi zorlaştırıyorlar. Onun ayak parmakları güzel ama

—kare şeklinde ve en büyüğünden en küçüğüne doğru düzgün bir merdiven basamağı oluşturuyorlar.

Uykusunda hareket ettiğinde donup kaldım. Hazır değildim. Son kırk sekiz saat boyunca bunu durmadan düşünmeme, hafızamı zorlamama ve nerede bu kadar yanlışı yaptığımı merak etmeme rağmen, uygun bir planım yoktu.

"Ağ, Gemma." Yüksek sesle konuşmak istememiştim, ama yumuşak sesim onu uyandırdı. Oturmaya başladı, ama ben daha hızlıydım, ona büyümü yaptım ve onu donduracak kadar... yarı oturur pozisyonda. "Siktir." Başımı eğip küfrettim, bu sefer içimden söylemeye bile zahmet etmedim.

O, kesinlikle korkudan inleyen bir ses *çıkarmıyor*. Kendime dönüp gitmemi söylesem de, başımı kaldırıyorum. Bana bakıyor, gözleri büyüünün izin verdiği ölçüde hareket ediyor. Yeşil gözlerinin derinliklerinde bir sıcaklık var, geçen sefer olanları tam olarak ifade eden türden bir sıcaklık. Benden korkmuyor. Tahrik olmuş.

"Senin *neyin var*?" Düşünmeden elimi sallayıp büyüü ağı kaydırarak yüzünü serbest bırakıyorum.

Çenesini hareket ettirip gözle görülür şekilde yutkunuyor. "Şey. Merhaba."

"Sana bir soru sordum." Sinirli ellerimle uzun mor saçlarımı karıştırıyorum. "Korkmuş olman gerekirdi. Odanda bir canavar var, seni hareketsiz tutuyor ve boğmakla tehdit ediyor. Normal insanlar korkardı."

"Evet, muhtemelen." Biraz gülümsüyor, ancak yüzü o kadar solmuş ki çilleri belirgin bir kontrast oluşturuyor. "Ben Caleb."

"Gemma." Ne yaptığımı fark edip başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Bunu yapmayacağız... Bu her neyse. Yatağına dön. Bir dahaki sefere seni korkuturum."

Arkamı dönmeye başlıyorum, ama onun yumuşak sesi beni durduruyor. "Muhtemelen hayır." "*Muhtemelen hayır* da ne demek?"

Hâlâ beni her ayrıntısını ezberlemek istercesine izliyor, bakışları boynuzlarımın uçlarından çatallı toynaklarıma kadar vücudumu tarıyor. Bu kadar yoğun bir şekilde izlenmek garip. Ben utanç verici bir iblisim. Hayatım boyunca bana bunu söylediler.

Yaratılıştan yetişkinliğe kadar toplu olarak yetiştiriliyoruz ve hatırlayabildiğim kadarıyla, akranlarımla uyum sağlayamadım. Onlar için kolay olan şeyler bana doğal gelmiyor; *çaba* gerektiriyor ve en çok uğraştığımda bile, asla tam olarak başaramıyorum. Sessiz ve hareketsiz kalırsam,

bazen bana tahammül ederler, ama ikisini de yapmak zor. Sonuç olarak, diğer iblisleri rahatsız ediyorum ve benden kaçınıyorlar. Beni görmezden geliyorlar.

Caleb boğazını temizler. "Sen, şey, korkutucusun. Sanırım? Ama ben her gün, bütün gün korkuyorum. Dünya darmadağın, Gemma. Ve, bu ürkütücü gelirse beni affet, ama sen benim odamda çıplaksın ve geçen gece benim odamda çıplak bir *şekilde* göğsümün üzerinde oturuyordun. Bence oldukça normal bir tepki verdim."

Çıplak... Vücuduma bakıyorum. Giysi kavramını, ereksiyon kavramını anladığım gibi anlıyorum. Ama giysiler insanlara özgü bir şey, vücutlarını dış etkenlerden korumak, toplumun kafalarına kazıdığı utançtan saklamak için giyilen bir şey. "Az önce korkutucu olduğumu söyledin."

"Sen... öylesin mi?"

Aniden farkına varıyorum. Yalan söylüyor. Benden hiç korkmuyor. Tahrik olmuş ve daha da kötüsü, tek işimde feci bir şekilde başarısız olduğumu görmezden gelecek kadar nazik davranıyor. "Hiç korkmuyorsun." Şimdi odaklandığım için, göğsünde çalkalanan duygularını hissedebiliyorum. Orada korku *var*, ama zayıf ve yine kafa karışıklığıyla örtülü, ki bunu *yiye*mem.

"Belki tekrar deneyebiliriz," diyor yavaşça. Gözleri ilk yoğun taramadan sonra çenemin altına inmeden, yüzüme çok yoğun bir şekilde odaklanıyor. "Beni serbest bırakırsan, tekrar uykuya dalacağım. Tekrar gelebilirsin, ben de korkarım." Hala yumuşak bir sesle konuşuyor, sanki *beni* korkutmak istemiyormuş gibi.

"Gitmem gerek." Midem o anda yüksek sesle guruldayarak protesto ediyor. Ralph'ın artıklarıyla yaşarken açlığa çoğunlukla alışmıştım, ama Caleb'in iki gece önce bana verdiği gerçek ziyafet, şu anda bunu katlanmayı zorlaştırıyor.

O birden irkildi, ama büyüm onu yerinde tuttu. Yüzü hariç, ki onun her mikro hareketinin anlamını tam olarak anlamasam da, inanılmaz derecede ifade dolu olduğunu keşfediyorum. "Bekle. Lütfen. Belli ki yanlış bir şey yaptım ve özür dilerim. Lütfen gitme."

Şimdi de özür diliyor. Sanki utanç duygum daha da artamamış gibi. Dönüp ellerimi kızarmış yüzüme bastırıyorum, boğazımdaki ve göğsümdeki sıkışmayı nefret ediyorum. Kaç şansım kaldığını bilmiyorum. Bu, beni ortadan kaldıracak şans mı olacak? Yoksa bana korkutmaya çalışırken beceriksizce davranabileceğim başka bir insan mı verecekler?

"Gemma."

Adımı duyunca, omurgama elik takmak için elimden geleni yapıyorum. Daha çok yumuşak hamur gibi hissediyorum, ama yine de ona dönmeyi başarıyorum. "Gözlerini kapat."

Caleb hemen itaat eder. Hâlâ yarı oturur pozisyonudadır, ki bu hiç de rahat grnmyr, ama benim bymle rahatlamış ve dinleniyor, belki de sorun yoktur. Ona doğru yürürken, içindeki azıcık korku da yok olur. Benim gitmediğime *seviniyor*.

Hayal kırıklığı içimi kemiriyor, o kadar yoğun ve keskin ki nefesimi kesiyor. "Bu işe yaramayacak. Senin korkundan beslenmem gerekiyor." Bunu söylemek istememiştim. *Kahretsin*. Her şeyi mahvediyorum.

"Tamam," diyor rahat bir şekilde. "Beni korkut."

Bu kadar kolay olsaydı, şimdiye kadar yapardım. Kollarımı gğşmn üzerinde kavuşturup ona bakıyorum, o ise rahat ve bana güveniyor, oysa kesinlikle güvenmemesi gerekiyor. "Senin kendini koruma iğdn yok, değil mi? Seni ldrebilirim. *Bu* seni korkutur."

"Muhtemelen." Gözleri hala kapalıyken gülümser. "Denemeye değer, değil mi?"

Gözlerimi kırıyorum. Belki de burada beceriksiz olan ben değilim. Oh, ben beceriksizim —aksi gibi davranamam—ama bu adamın açıkça hayatta kalma iğds yok. Sinirleniyorum, hayal kırıklığım yerini öfkeye bırakıyor. "Gözlerini kapalı tut." Bu hali mi seviyor? Peki, ona bakması için başka bir hal daha göstereyim.

Vücudumu değiştirmek acı veriyor. Kemiklerimin, hcrelerimin ve büyünün değişmesinden dolayı değil, zaten çok az rezervim kaldığı için. Ralph gibi iblisler, insanların duygularıyla doymuş oldukları için, göz açıp kapayınca kadar hiç tereddüt etmeden dönüşebilirler. Çok sayıda insana sahip olmayan iblisler bile bunu başarabilir, çünkü insanlara gelince her zaman daha fazla duygu vardır. Normal iblisler, açlık onları geri dndrene kadar günlerce insanlarından kaçmazlar.

Biraz sallanarak, artan boyuma ve kütle eksikliğine alışmaya çalışıyorum. Tasarımın orijinalliğini iddia etmeyeceğim, utanmadan kopyaladım. İlk adımında devrilmeyeceğime emin olduktan sonra, yatağa doğru ilerleyip yatağın üzerine sürünerek Caleb'e yaklaşıyorum, burnum neredeyse burnuna değecek kadar.

Ağırlığımı her kaydırışımda, nefes alışı hızlanıyor. Onun zerine yerleşirken, vücuduna dokunmamaya dikkat ederek, onun beklentisini hissedebiliyorum. Bu gece gğşne oturmam gerekmeyecek... umarım. Bu formda ona zarar vermeden bunu başarabileceğimden emin değilim ve tüm bu deneyim ne kadar sinir bozucu olsa da, işlerin planlandığı gibi gitmemesi *onun* suçu değil.

"Caleb," diye fısıldadım, hiç giymediğim bir şekle dönüşmekten sesim kısılmıştı. "Gözlerini aç."

Gözlerini açıyor... ve çığlık atıyor. "Hay sıçayım." Bütün vücudu geriliyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve paniğe kapılıyor, korkusu havada o kadar yoğun ki, yutmaya çalışsam da boğazıma takılıyor. Gerçek açlığı gidermeye yetiyor, ama tatmin etmeye yetmiyor. Bu kadarını tüketmeye dayanamıyorum.

Ondan uzaklaşıp, portalı gizleyen dolaba doğru geriye doğru kayarım. Caleb'in gözleri hala mutlak korkuyla dönüyor. İyi bir iş çıkardığım için tatmin hissetmem gerekirdi, ama tek hissettiğim utanç. Bana yardım etmeye çalışıyordu ve tüm çabalarının karşılığında sadece korku duydu. Korkusu ağzımın içini kaplıyor, yapışkan ve ekşi. Onu tükürmek istiyorum, ama bu kadar çok büyü kullandıktan sonra bu besini israf edemem. Lanet olsun.

Portaldan geçerken onu serbest bırakıyorum. Midem artık guruldamıyor, ama az önce olanlardan hiç hoşnut değilim. Kendi alemime geri döndüğümde ve Ralph'ı neredeyse ezdiğimde bu his daha da kötüleşiyor.

Omuzlarımdan tutuyor. "Gemma... neden benim yüzümü ve vücudumu giyiyorsun?"

Bir anda, tercih ettiğim şekle, pembe tenime ve her şeye geri dönüyorum. Bu süreçte tam bir metre küçülüyorum, ama Ralph'ın tutuşu hiç bozulmuyor. "Üzgünüm." Az önce yaptığım gibi, başka bir iblisin görünüşünü tamamen taklit etmek inanılmaz derecede kaba bir davranış. "Panikledim ve..."

Ralph iç çekiyor. "Eğer formunu düzeltmen gerekiyorsa, bunu yapmak için biraz zaman ayır, kendi zamanını. En azından yemek yedin mi?"

"Evet," diye fısıldarım. Bu doğru... iki dönüşüm beni o kadar yordu ki, geri dönüp Caleb'e gitmem gerekecek kadar. Yapamam. Bu gece olmaz. *Yine* bu kadar büyük bir başarısızlık yaşadıktan sonra olmaz.

"Aferin." Omuzlarımı bırakıp saçlarımı okşadı. "Yapabileceğini söylemiştim. Değişiklikler konusunda bazı ipuçları istiyorsan..."

"Teşekkürler, ama gerek yok." O kadar yumuşak konuşuyorum ki, sözlerim aramızdaki mesafeyi zar zor aşıyor. "Üzgünüm."

"Bu seferlik sana kızmayacağım." Sözlerinin altında bir uyarı olsa da, dayanılmaz derecede nazik davranıyor. "İyi olacaksın, Gemma. Yaptığın şeyi yapmaya devam et ve kendine güven."

Keşke bilseydi.

Bölüm 3

Caleb'in odasına giden kapıya beni geri götüren şeyin açlık olduğunu söylemek istiyorum. Bu doğru bile, ama tam olarak doğru değil. Aslında çoğunlukla suçluluk ve merak.

Onu korkuttuğum için kendimi kötü hissediyorum. Ralph'a yalan söylediğim için suçluluk duyuyorum. En kötüsü de, Caleb'in yüzündeki takdir ifadesini aklımdan çıkaramıyorum. Hayatımda ilk kez biri bana tam bir utanç kaynağıymışım gibi bakmadı. Elbette, oraya gönderildiğim işi batırdım, ama yine de...

Tekrar görmek istiyorum.

Portaldan geçmeden önce, etrafa gizlice bir bakış attım ve değerli büyümü kullanarak vücudumun üzerine kısa bir elbise oluşturdum. Cildime garip geliyor, ama dün gece Caleb'in bakmaktan kendini alamadığı yerleri örtüyor. İçimdeki sapkın bir yan, onun bakmasını, *görülme* hissini içime çekmek istiyor. Neden garip bir insan standardının ortasında onunla buluşmaya çalıştığımı bilmiyorum. Onunla hiç *buluşmak* istememem gerekir.

Kendimi bu işten vazgeçirmeden önce portaldan geçiyorum. Odanın karanlığı üzerime çöküyor, cildime hoş bir baskı uyguluyor. Caleb, benim de fark ettiğim gibi, her zamanki pozisyonunda uyuyor: sırt üstü, kollarını iki yana açmış. Çok *güvenilir*.

Ancak bir fark var. Ön kolunun altında, koyu gri çarşafların üzerinde göze çarpan beyaz bir kağıt var. Garip. Merakım galip gelir ve odanın diğer ucuna gidip eğilip kağıda bakarım. Bir mektup... *bana* yazılmış.

Yaratılışımızın bir tuhaflığı sayesinde — şüphesiz kasıtlı olarak — iblisler dil konusunda bukalemun gibidirler. Saniyeler içinde uyum sağlar ve anlarız. Bu, insanlarla aktif olarak etkileşime girenler için hayati bir gerekliliktir, ancak benim gibi karanlık bir köşede gizlenmekten veya göğüslerine çömelmiş bir pozisyondan sinsi sinsi bakmaktan öteye geçmemesi gerekenler için bile yararlıdır.

Mektubu gözden geçiriyorum, şok içinde duraksıyorum ve başa dönüyorum.

Gemma,

Bu tuhaf, değil mi? Hala bunun gerçek olduğundan emin değilim ve yeni ilalarıma kötü tepki vermiyorum, ama ya sen gerçekten bir... iblis? Ruh? Peri? Adını bilmediğim bir Şey?

Dün gece söylediğim Şey ciddiymi... ya da önceki gece, eğer cevap vermen birkaç gün sürerse, bu mektubu saklayacağım... Tamam, Şimdi tuhaf olan benim. Sanırım daha önce hiç mektup yazmadım. Sayısız e-posta yazdım ama el yazısı mektup? zgnm, konudan saptım. Bunu yaparım, bu da bazı insanları rahatsız eder. Kimseyi rahatsız etmek istemediğime söz veriyorum. Özellikle seni.

Senin hakkında çok merak ediyorum. Her zaman doğaüstü olaylara inandım, ama yaşlandıkça, buna tutunmanın yetişkinliğin monotonluğuyla savaşma yöntemim olduğunu düşündüm. Dışarısı gerçekten çok sıkıcı, varoluşsal korkuların arasında... Şey, her Şey hakkında.

Son karşılaşmamızdan sonra, beni korkutmak için burada olduğunu anladım, ama belki korkutucu kısma geçmeden önce biraz konuşabiliriz? O iskelet-canavar-şekli Şey çok ürkütücüydü! Aferin!

Neyse, bu çok uzadı ve senin bana karşı benim sana karşı duyduğum merakı duymaman da gayet olası. Bunun sadece bana kabuslar gördüren bir iş ilişkisi olması gerektiğini anlıyorum. Açıkçası, ormanda sürüklenip tanıdığım herkesin sessizce izlediği tekrarlayan kabuslarımdan daha iyidir... Kahretsin, yine aynı Şeyi tekrarlıyorum. zgnm. Zaten çok uzadı, bu yüzden bitireceğim.

Seninle konuşmak isterim, Gemma. Eğer senin için de uygunsa. Saygılarımla,
Caleb

nc kez okudum, tamamen büyülenmiştim. Onun dolaşma şeklini seviyorum. Tanıdık geliyor, hayatım boyunca defalarca deneyimlediğim, iyi bilinen bir yol. Dahası, beni çeken derin bir yalnızlık hissi var. Ben de yalnızım.

Mektubu onun kolunun altından çekmeye başladım, ama kasları gerilince durakladım. Utançtan yüzüm kızardı ve alt dudacağımı ısırdım. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Dolap kapısından girdiğinden beri." O da benim ses tonuma uyuyor, o kadar alçak ki neredeyse sessiz. Caleb gözlerini açmıyor, bu hoşuma gidiyor. Kaçmakla yaklaşmak arasında kalmış, çok gerginim. Onunla ilgili her şey o kadar beklenmedik ki, bu durum benim tam bir başarısızlık yaşadığım gerçeğini neredeyse unutturuyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmam *gerektiğini* biliyorum. Ama onun içinde parıldayan umudu neredeyse tadabiliyorum. Umut yiyebileceğim bir şey değil, ama yine de sarhoş edici. En azından mecazi olarak.

"Konuşmak benim yapmam gereken bir şey değil," diyorum sonunda. Bu, tam anlamıyla doğru değil. Bize ilk insanımızı atamak ve daha güçlü hale geldikçe bu sayıyı artırmak dışında, herkes işini yaptığı sürece işler genellikle oldukça rahat ilerliyor. Çok fazla çizgiden çıkarsan, elbette ortadan kaybolursun, ama bir kez solo çalışmaya geçtiğinde, işinde başarısız olup aç kalırsan, kimse müdahale edip seni kurtarmaz. Şeytanlar, başarısızlık konusunda son derece pratiktir.

"Ne yapman gerekiyor?"

Yüzüne bakıyorum. Yüz hatları benim için çok ilginç. Gagalı burun, keskin kıvrımlı dudaklar ve o *çiller*. O kadar çok ki, birbirlerinin üzerine binmişler. İnsan standartlarına göre neyin güzel kabul edildiğini biliyorum. Yüz yüze etkileşimlere uygun olmadığım anlaşılmadan önce, eğitimimde bu konu işlenmişti. Güzellik, kişinin geldiği kültüre göre değişir, ama Caleb her standartta kesinlikle çok yakışıklı olmalı. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Gemma?"

Birden irkildim. Onu izlemekle o kadar meşguldüm ki, bana bir soru sorduğunu unutmuşum. Boğazımı temizledim. "Dün gece sana söyledim. Seni korkutmam gerekiyor." Neden konuşmaya devam ettiğimi bilmiyorum. "Bizim halkımız... insan duygularını tüketir. Bu sana gerçekten zarar vermez, çünkü her zaman daha fazlası vardır. Biz, duyguları yoğunlaştırmak için olayları düzenleme eğilimindeyiz. Bu bizi açıktan kurtarır ve yeterli fırsat verildiğinde gücümüzü artırır."

"Oh." Birkaç saniye sessiz kaldı. Kalbi hızla atıyordu, ama korkudan değildi. Ondan gelen tek bir ekşi nota bile alamadığım için mutlu olmamalıydım. "Yani herhangi bir duygudan beslenebilirsin?"

"Hiçbiri. Kurallar var." Çok genç ve naif olduğum zamanlarda, şeytanların neden mutluluktan beslenemediklerini sormak kadar aptalca bir şey yapmıştım. Elbette, ikimizin dünyası da buna odaklansak daha iyi bir yer olurdu.

Geriye dönüp baktığımda, hayatımı kurtaran tek şey gençliğimdi. Rapor edildim ve sınıfta *rahatsız edici davranışlarımı* durdurmam için bir dizi özel ders aldım. Sorular sormaya devam edersem ortadan kaybolacağımı açıkça söylemediler, ama o zaman bile susmam ve başımı eğmem gerektiğini anlayacak kadar akıllıydım.

Ama ikisini de yapmada çok *kötüyüm*.

Caleb yutkundu, boğazı çekici bir şekilde sallandı. "Sen... yemek yemeden önce biraz konuşabilir miyiz?"

Bu adama kesinlikle yaklaşmamam gerektiğini düşünmeden önce yatağın kenarına oturdum. "Neden istiyorsun? Dün gece seni korkuttum."

"Evet, öyle." Gülümser, başını bana doğru çevirir ama gözlerini kapalı tutar. "Tuhaf bir iskelet canavarı beklemiyordum. Çok havalıydı."

Isınan cildim daha da kötüleşiyor. "Bunu yapmamalıydım. Bu benim akıl hocamın şekli. Birinin tüm şeklini kopyalamak... Şey, bu iyi bir şey değil."

"Yalan söylemeyeceğim. Senin normal halini tercih ederim." Dudakları kıvrılıyor. Tamamen rahatlamış, hiç korkmuyor. Bu benim açımdan büyük bir başarısızlık olmalı, ama göğsüm garip bir şekilde hoş bir sıcaklık hissediyor.

"Uzun süredir uyku felci

"

İç çekiyorum. "Hayır. Sen benim ilk tek başıma deneyimim. Akranlarımdan iki kat daha uzun süre eğitim aldım ve çoğu hiyerarşide yükselip daha fazla insan toplamaya başladı bile. Bu deneyime bakılırsa, ben hiçbir yere gitmeyeceğim, ortadan kaybolacağım."

Caleb'in gözleri birden açılır. Gözlerinin ne kadar yeşil olduğunu unutmam mümkün değil, ama şu anda özellikle yeşil görünüyorlar. "*Kaybolmak* ne demek?"

Omuz silkiyorum, sanki bu bir ölüm kalım meselesi değilmiş gibi vücudumdaki gerginliği bastırmaya çalışıyorum. "Birçok kez başarısız olan iblisler ortadan kaybolur. Nereye gittiklerini kimse bilmez, ama bir daha görülen tek bir tane bile olmamıştır."

"O zaman başarısızlık bir seçenek değil." Tereddütte elini uzatır ve bileğimi avuçlar. Nazik bir dokunuş, gücümün çok azını kullanarak bile kolayca kırabileceğim bir dokunuş.

Geri çekilmiyorum. Cildime değen avucunun sıcaklığını zevkle hissediyorum. "Güzel bir düşünce, ama ben zaten başarısız oldum." Birden fazla kez, ama

Caleb ile olan iki karşılaşmanın da aleyhime kullanılıp kullanılmadığından emin olamıyorum. Belki de sadece eski eğitim başarısızlıklarım adımlarımı takip ediyordur... ama bu da doğru değil. Ralph, onun formunu çaldığını gördü. Beni, sözde becerilerimi geliştirmek için fazladan zaman harcayacak kadar önemsiyor olabilir, ama bu, ben sürekli hata yapmaya devam edersem görmezden geleceği anlamına gelmez.

Panik onu sararken, elini sıkıyor. Ama elini gevşetmek için çaba gösteriyor gibi görünüyor. Caleb yavaşça nefes veriyor ve gözle görülür şekilde geriliyor. "İstersen şimdi beni korkutabilirsin."

İç çekiyorum. "Gerçekten istemiyorum." Bunu itiraf etmek affedilemez, *ona* itiraf etmek ise daha da affedilemez, ama zaten pek çok sözsüz kuralı çiğnedim. Bir tane daha ne fark eder ki? Bu küçük dürüstlük, daha fazlasına yol açar. "Korkunun tadını sevmiyorum."

"Benim korkumu sevmiyor musun?" Sesi neredeyse incinmiş gibi geliyor.

"*Hiçbir* korkuyu sevmiyorum. Çok ekşi ve boğazıma takılıyor." Bunu itiraf etmek, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettiriyor. Bu, şeytan toplumunun bir parçası olmaya devam etmek için son şansım olduğunda hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Burada başarısız olursam, her şeyde başarısız olurum.

Caleb yavaşça oturur, sanki çok hızlı hareket ederse kaçacağımdan korkuyormuş gibi. Sandığımdan daha uzun, benden sadece birkaç santim kısa. Ve güzel kokuyor, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım, topraksı bir koku. "Tamam, bu sadece çözmemiz gereken bir sorun." Uzaklara bakıyor, tüm varlığını bu soruna odaklamış gibi beni pek görmüyor. "Ziyaretlerin... izleniyor mu?"

"Hayır." Onu yakından izliyorum. Bu dalgın ifade bana çok tanıdık geliyor. "Ama aç kalmaya başlarsam, bu çok çabuk anlaşılır." Aç kalan bir iblis, kelimenin tam anlamıyla eriyip gider. Bu, şahit olmak için korkunç, yaşamak için ise ıstırap verici bir manzaradır. En azından ıstırap verici görünür.

"Aç kalmadığın sürece güvende misin?"

Bu kadar basit mi bilmiyorum, ama yine de başımı sallıyorum. "Aşağı yukarı."

"O zaman sana hangi duyguyla besleyebileceğimi bulmamız gerekiyor." Yüzü kızarır ve şehveti yükselir, *beni* ısıtacak kadar güçlüdür, ama yine de bana bakmamaya özen gösterir. "Seçeneklerimiz neler?"

Ben utaniyorum, o utanıyor, ama merakım, kendimi yatağın altına atıp sonsuza kadar saklanma isteğimi bastırıyor. "Şehvetin bir seçenek olduğunu zaten biliyorsun."

Birkaç kez boğazını temizledi. "Evet, ama bu konuda rahat görünmüyordun ve seni hayır diyemeyeceğin bir duruma sokmak istemiyorum."

Gözlerimi kırıyorum. "Kendin için endişelenmen gerekmez mi, benim için değil?"

"Gemma." Sonunda bana bakar. Hâlâ kızarmış yüzüyle, ama bakışlarımı tutmayı başarır. "Eğer istediğin buysa, sana şehvet beslemekte kesinlikle varım. Sen güzelsin ve ilginçsin, ve fark ettiğim tek yan etki ertesi gün biraz yorgun olmak. Bunun sebebi benim şehvetimi beslemiş olman mı, yoksa gece boyunca uyanık kalıp ..." Mantığa aykırı bir şekilde, kızarması daha da derinleşir. "Her neyse, sen sorun yoksa ben de sorun yok."

Benim için sorun yok mu? İş tanımında böyle bir şey yok, ama nihayetinde nasıl besleneceğimiz konusunda kendi takdirimize bırakılmış durumdayız. Bu, Ralph benimle görüşmeye geldiğinde ona yalan söylemek anlamına gelir, ama bu yeni bir şey değil. Ona bunu kendi başıma yapmaya hazır olduğumu söylediğim andan itibaren ona yalan söyledim. Yalan söylemede *pek iyi* değilim, ama bunun üzerinde çalışabilirim.

Derin bir nefes alıp Caleb'in artan şehvetini içime çekiyorum. Benim olasılığım la dolup taşıyor. Bu, birçok açıdan şaşırtıcı ve eve gidip yalnız kaldığımda, tüm zamanımı bu konuya takıntılı bir şekilde harcayacağım. "Tamam."

"Tamam mı? Tamam." Aceleyle nefes verip, huzursuzca kıpırdanıyor. "Şey, nasıl başlamak istersin?"

Şüphey e düştüğünde, bildiğin şeye sadık kal. "Sanırım göğsüne oturarak başlayacağım."

Bölüm 4

"Dur, dur, dur."

Öne eğilirken donup kaldım. Bunun bir hata olduğunu bilmeliydim. Şu anda pek çok kuralı çiğniyorum ve bu insanı *tanımıyorum* bile, ne kadar nazik ve anlayışlı görünse de. "Haklısın. Gideceğim."

"Gemma, *bekle*." Yine bileğimi tutuyor, hala beni neredeyse nazikçe tutuyor. Sanki beni ısırmasından korktuğu bir canavar değilim de, camdan yapılmışım ve beni kırmaktan korkuyormuş gibi. Garip. Bundan hoşlandığımı bilmiyorum. "İnan bana, göğsüme oturman fikri bana çok çekici geliyor." Caleb boğazını temizledi. "Ama önce biraz konuşabilir miyiz diye umuyordum."

"Konuşmak mı?" Gözlerimi kırptırıyorum. "Ama neden benimle konuşmak istiyorsun? Bu halimden açıkça hoşlandığın belli."

"Öyle. Çok." Bakışları üzerimde dolaşıyor, sanki kendini tutamıyormuş gibi. "Ama sanırım ben biraz romantik biriyim. Seviştiğim insanları tanımayı seviyorum. Ayrıca, her gün bir iblisle konuşma fırsatı bulamıyorum."

Alt dudakımı ısırırım. Onunla konuşursam *daha fazla* belaya bulaşacak değilim. Portal gün doğana kadar açık kalacak, ki buna daha saatler var. Doğrusu, ben de onu merak ediyorum. "Burada olmadığın zamanlarda ne yaparsın?" Elimi odasında gezdiririm.

"Ben çocuk doktoruyum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Çocuklarla mı çalışıyorsun? Her zaman? Her gün?"

İblis çocukları yetiştirmek, eğitmek ve iyileştirmekle sorumlu roller çok rağbet görür. İşimde mükemmel olsam, hızla terfi etsem ve güç toplasam bile, bu pozisyonlardan birini almak için rekabet edebilecek duruma gelmem yüzyıllar sürer. Bunu asla başaramam. Ama esas olarak küçük çocuklarla çalışmak? Bu, hayal kurmaya cesaret edebilecek biri için rüyaların gerçeğe dönüştüğü bir şey gibi geliyor.

Şimdi sıra onda. "Evet." Kısa kızıl saçlarını eliyle düzeltir, birden utangaçlaşır. "İşimin çoğu, çocukların büyümesi sırasında sağlık kontrolleri yapmak, aşılama, ebeveynlere iyi iş çıkardıklarını söylemek ve daha ciddi durumlarda onlara yardımcı olmaktır. Sonuncusu nispeten nadir olur, bu da güzel. Bu işi sadece on yıldır yapıyorum, ama bu süre içinde bile çocukların büyüdüğünü görmek gerçekten çok tatmin edici."

On yıl çok kısa bir süre gibi görünebilir, ama insanlar için oldukça uzun bir zaman. Özellikle de doktorlar bu kadar uzun süre okula gitmek zorunda oldukları için. Bu, Caleb'in sandığımdan biraz daha yaşlı olduğu, kırkına yakın olduğu anlamına geliyor. Bu, hayatının yarısının geçtiği anlamına geliyor. Bu düşünce beni üsütüyor.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. İnsanlar iblisler kadar uzun yaşamazlar. Bunu biliyorum. *Herkes* bilir. Bu hayatın gerçeği. Bunun beni bu kadar rahatsız etmesinin bir nedeni yok.

"Peki ya sen?" O, parlak gözleri ve ilgisiyle öne doğru eğildi. "Bunun tam olarak istediğin gibi gitmediğini biliyorum, ama hayatın kesinlikle çok ilginç olmalı."

Daha iyi düşünebilmeden gözlerimi deviriyorum. "Sanırım bu, senin neyi ilginç bulduğuna bağlı. Benim açımdan oldukça sıkıcı. Çok fazla zamanımı yalnız geçiriyorum."

Onun anlamasını beklemek için bir neden yok. Açıkça anlamıyor. "Ne demek istiyorsun? Buraya sadece birkaç kez geldin. Boş zamanlarında başka şeyler de yapıyorsundur."

"Pek sayılmaz." Elimi yüzüme götürdüm. Caleb'in her şeyi, benim yetersizliklerimi ön plana çıkarmak için tasarlanmış gibi görünüyordu. Ben daha iyi biliyorum. Sorun o değil, benim. Her zaman ben oldum. "Uyum sağlayamıyorum. Yanlış şeylere odaklanıyorum ve çok fazla soru soruyorum, bu da farkında bile olmadığım sınırları aşmama neden oluyor." Yıllar boyunca yaptığım yanlışlar içimde kabarıyor, derimin içini zorluyor. "Küçükken, tuhafliklarım sadece yetişkinler ve büyükler tarafından tolere ediliyordu. Çocuklar, türleri ne olursa olsun, her zaman gerçeği bilir. Ve gerçek, benim buraya ait olmadığım. Hiçbir zaman olmadım."

Benden açıkça tiksiniyor uzaklaşmak yerine, yumuşak, tatlı ve kesinlikle yenilmez bir empati yayıyor. "Çocuklar, istemese de acımasız olabilirler."

"Önemli değil." Omuz silkiyorum, önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyorum, ama omuzlarım çok gergin, yalanım inandırıcı olamıyor. "Uyum sağlamaya çalıştım, ama çevrendeki insanların daha rahat hissetmesi için kendinden parçalar koparmak çok yorucu."

"Öyledir." Sesinde anlayış ve daha fazla yumuşak empati var. "Üzgünüm. Senin duygularını düşünmek yerine merakımın hakim olmasına izin verdim."

Yine omuz silkiyorum, ama bu sefer biraz daha samimi geliyor. "Merakını seviyorum. İblis olmakla ilgili ne bilmek istiyorsun?" En azından buna cevap verecek bilgim var. Kötü bir iblis olmamın önemi yok; diğerleri gibi ben de aynı eğitimi aldım. Dahası, arkadaşlarımı, eğitmenlerimizi ve Ralph'ı gözlemleyerek, onların onaylayacağı bir forma nasıl büküleceğimi bulmaya çalışarak çok zaman harcadım.

Caleb'in merakı gerçekten çok hoş. O da akıllı. Toplumumuzun nasıl kurulduğu, güçlerimin nasıl çalıştığı, hangi tür duyguların yenilebilir olduğu ve hatta tadı nasıl olduğu hakkında sorular soruyor. Bizim diğer iblisler tarafından doğurulmadığımız, bebek olarak yaratıldığımız bilgisi onu şaşırtıyor. Nasıl yetiştirildiğimize geri döndüğümüzde, boğuk bir kahkaha atarak arkasına yaslanıyor. "İblis kültürünün insanlardan daha sağlıklı olması gerçekten biraz iç karartıcı. Hiçbir çocuk aç kalmıyor mu? Hepsi bakılıyor mu? Yaşlılar da mı?"

Şimdi gülme sırası bende. "Yaşlılar aramızdaki en güçlüler. Elbette, sonunda yok olurlar, ama yok olurken bile, sadece bir aptal onlardan birine karşı gelir." Gülümsüyorum. "Ama evet, çocuklarımız bakılıyor. Onlar bizim geleceğimiz."

"Evet, aynen öyle." Bir şeye heyecanlandığında daha da yakışıklı oluyor. Elleri ve ifadeleri hareketli, coşkusu aramızdaki boşluğu adeta dolduruyor. "Sağlık muayenelerini karşılayamayan topluluklar için çok fazla gönüllü çalışma yapıyorum, ama çocuklarının sağlığını korumak için herhangi bir ücret ödemek zorunda olmaları saçma. Dilekçe veriyoruz, telefon ediyoruz, yürüyüşler yapıyoruz, ama kararları verenler her durumda mümkün olan en acımasız şeyi yapmaya devam ediyorlar." Birdenbire, yüzündeki ışık söner ve omuzları çöker. "Gerçekten de bozuk zamanlarda yaşıyoruz."

"Üzgünüm." Ve gerçekten üzgünüm. İnsanlık tarihini genel hatlarıyla biliyorum. Daha ayrıntılı eğitim, insanlar arasında daha fazla zaman geçirecek olanlara verilir. Uyku felci iblisi, açlıktan ölmek için yeterli korkuyu yaratmak için pek bir şey bilmek zorunda değildir.

Sadece birkaç dakika sonra Caleb saate bakar ve iç çeker. "Seninle konuşmaktan gerçekten çok keyif alıyorum, ama gün doğana kadar vaktimiz olduğunu söylemiştin ve o süre hızla yaklaşıyor." Yine kızarır. "Daha önce de söylediğim gibi, bunu yapmak zorunda değiliz. Sen sormadan söyleyeyim, ben istiyorum, ama senin baskı altında kalmanı istemiyorum."

Ne kadar çekici olduğunun farkında mı acaba? Aniden garipleştğine bakılırsa, muhtemelen farkında değil. Onun göğsüne oturmamı önermenin, benim tam olarak anlamadığım bir anlamı olabileceğini geç de olsa fark ettim, bu yüzden bir uzlaşma yolu arıyorum. "Öpüşerek başlasak nasıl olur?"

Hemen neşelenir. "Bir öpücük kulağa hoş geliyor." Konuşmamız sırasında, karşılıklı olarak çapraz bacaklı oturduk, ama o uzanır ve sonra dizlerinin üzerine çöker. Bunu yaparken bir şey patlar ve yüzünü buruşturur. "Eski bir yara. Endişelenme."

Onu, bu durumda kelimenin tam anlamıyla, acı verecek bir duruma sokmak istemiyorum. O başka bir şey söylemeden, onu kollarımın arasına alıp ikimizi yatağa devirdim. Hemen gerildi ve ben de kendimi düşüncesiz davrandığım için lanetledim. "Özür dilerim. Yine. Yardım etmeye çalışıyordum."

Caleb birkaç kez nefes alıp verir. "Gemma, birbirimizden özür dilemeye mahkummuşuz gibi görünüyor. Beni şaşırttın. Hepsi bu." Elini uzatıp yüzümü nazıkçe avuçlar. Bileğimi tuttuğu zamanki gibi, ama çok daha iyi. Başparmağı sağ elmacık kemiğimi okşarken tüm vücudum titrer. Durur. "Seni öpmeden önce, kaç yaşında olduğunu gerçekten bilmem gerek. Umarım anlarsın."

Anlıyorum. Hemen. Nefes nefese bir kahkaha kaçıyor. "Senin ya da benim tanımım, ben hiçbir şekilde genç değilim. Yetmiş yaşındayım, Caleb. İblisler elli yaşında reşit olurlar. Söz veriyorum, ben bir yetişkinim ve senin gibi buna rıza gösteriyorum." Onun dokunuşuna yaslanıyorum. "Daha önce hiç bir insanla seks yapmadım, ama seks kavramı veya eylemi bana yabancı değil. Sadece... iblislerle farklı."

Yanağımı okşamaya devam ediyor, şehveti yavaş dalgalar halinde artıyor ve bu beni başımı döndürüyor. "Nasıl farklı?"

Odaklanmakta zorlanıyorum. Bana neredeyse dokunmuyor, ama bakışlarının niyeti sanki ek bir dokunuş gibi *geliyor*. "Şey, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Bana açıklamaya çalışırsan çok sevinirim."

"Şey, başlangıç olarak, hepimiz şekil değiştirebiliriz, ama tabii ki iblis ne kadar güçlü olursa, bunu o kadar kolay yapar. Ve herkesin

kişisel tercihleri vardır, bu yüzden bu eylem şeytanlar arasında benzersizdir. Bazen bu, şekil değiştirme ve büyüün çılgın bir coşkusu olur. Bazen senin anlayabileceğin şekilde birbirlerine dokunmazlar bile. Her türlü tercihi olan partnerlerim oldu." Kendime yapma desem de, elimi Caleb'in çıplak göğsüne koyuyorum. O kadar sıcak ki ve kalbi çılgınca atıyor, sanki göğüs kafesinden bana ulaşmaya çalışıyor gibi. "İnsanlar seks konusunda çok yaratıcıdır, özellikle de işleri hızlandırmak için kullanabileceğiniz çeşitli araçlarla, ama yine de o anki bedeninizle sınırlısınız." İlk gecekiyle aynı şekli alıyorum. Şu anda vücudum, cinsel organların ince detaylarını hariç tutarsak, erojen bölgelere kadar yeterince insansı. Benim görevim şehvet değil korku uyandırmak olduğu için, günlük hayatımda onlara ihtiyacım yok.

"Sanırım öyleyiz." Tereddüt eder ve sonunda, neredeyse kendine doğru başını sallar. "Son bir soru, en azından şimdilik."

"Ne istersen sor." Bu sohbetten keyif alıyorum. Benim beceriksizliğimden rahatsız olmuyor gibi görünüyor. Onun nezaketi, henüz tam olarak sindiremediğim bir yarayı iyileştiren bir merhem gibi. Onun yanında normal davranmaya çalışmam gerekmiyor. Sadece kendim olabilirim.

"Hamilelik veya cinsel yolla bulaşan enfeksiyonlar hakkında konuşmadan, vicdanım rahat bir şekilde seksle ilgili hiçbir şeye evet diyemem. Muhtemelen burada prezervatiflerim vardır, ama son kullanma tarihlerinin geçmediğini garanti edemem." Bu, yine o çekici kızarmaya neden oluyor. "Son partnerimden bu yana epey zaman geçti."

Rahatlayarak güldüm. En azından bunun cevabı kolaydı. "Oh, böyle bir şey için endişelenmene gerek yok. İblisler ve insanlar üreyebilir, ama iblis bu olasılığı kolaylaştırmak için iç anatomisini kasıtlı olarak şekillendirme kararı almalıdır. Hastalık veya enfeksiyon konusunda ise, büyümüz bizi bu tür şeylerden korur, bu yüzden ne bulaştırabiliriz ne de bulaşabiliriz."

"Bu, işleri oldukça basitleştiriyor." Bakışları ağızma düşer ve ben dudaklarımı yalarım, ama *neden* dudaklarımı yaladığımı açıklayamam. "Şimdi seni öpeceğim, Gemma."

"Tamam," diye fısıldadım. O eğilip dudaklarını benimkilere bastırduğunda nefesimi tuttuğumu fark ettim. Öpücük o kadar yavaş başladı ki, beni öpüp öpmediğini bir an merak ettim, ama sonra baskı arttı, dudaklarım açıldı ve onun tadını *alabildim*. Nane tadı vardı ve şehvetle ve sonsuz derecede daha karmaşık bir şeyle doluydu. Duygu, *her iki duygu da*, temasımızla içime daldı

ve beni nefes nefese bırakan bir güçle boğazımdan aşağı akıyor.

Caleb hemen geri çekiliyor. Uzaklardan, bana iyi olup olmadığımı soracağını biliyorum, ama aramızdaki kısa mesafeyi aşip onun dudaklarını ele geçirmekle meşgulüm. Fiziksel ve duygusal olanın birleşimi beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde gevşetiyor ve *daha fazlasını* istiyorum. İkinci öpücükte açlığım tamamen yok oluyor, dilinin dilime yavaşça kayması beni tarif edemeyeceğim bir şekilde dolduruyor. Caleb kalçalarımı kavrayıp beni kendine çekiyor. Dokunduğumuz her noktadan ateşleniyorum, eli kıcımda parlak ve istekli bir şekilde kayıyor, ağzı çenemi takip ederek arkasında ateş bırakıyor. Ve ben kısmen sırt üstü yuvarlanırken onun ağırlığı, onu da benimle birlikte çekiyor.

Onu *tüketmek* istiyorum.

Bu düşünce ihtiyacımdan dolayı aklıma geliyor, ama çok az. Kaşıyamadığım bir kaşıntı, mükemmel bir anda ortaya çıkan bir sürtünme. İhtiyacımdan dolayı silinip gitmek üzere olsa da, kendimi öpüşmeyi bırakmaya zorluyorum. "Sen..." Nefes alamıyorum. "Caleb, iyi misin?"

"Evet." Alnını alnıma dayıyor. "Sen iyi misin?"

Bilmiyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum ve yeni gelen duyguların akınına inliyorum. Şehvet orada, o kadar güçlü ki neredeyse sarhoş oluyorum, ama göğsümü ısıtan ve bir bacağıma beline dolayarak bizi birbirimize yaklaştıran daha yumuşak bir duygu. "Seni incitmek istemiyorum."

"Gemma." Kalçamı sıkın eli sıkılaşıp, sonra gevşer. "Şu anda birçok şey hissediyorum, ama *incinmek* bunlardan biri değil."

"Oh. Tamam. İyi." *Daha fazlasını* istemekten öteye düşünmek zor. "Durmak ister misin?"

Boğuk bir kahkaha attı. "Hiç de bile. Sen ister misin?"

"Hayır." Zaten başımı sallıyorum, kalçalarını kavırıyor ve bana bastırılan sert uzunluğa karşılık vermek için kalçalarımı sallıyorum. "Durma."

Bölüm 5

Düşünmek istemediğim kadar uzun bir süredir ilk kez, bir sonraki kaçınılmaz başarısızlığım hakkında endişelenmiyorum. Vücudumu Caleb'e bastırmak, ellerinin omurgamda dolaşması, kığımın kıvrımlarını izlemesi, uyluklarımın arkasını okşayarak daha yükseğe kaldırması, ona daha da yaklaşmasına izin vermesi çok *iyi* geliyor.

Ve tanrılar, onun *duyguları*. Dalga dalga içime akıyor, ta ki patlayacak kadar dolana kadar. Nefes nefese, öpüşmemizi tekrar kesiyorum. "Anatomik olarak bir tercihin var mı?"

O da benim kadar zor nefes alıyor. "Hayır. Her tür insanı severim. Senin en rahat olduğun neyse."

Benim de güçlü bir tercihim yok. Yeterince güçlü olduğun sürece, vücudunu bir anda değiştirebilmek, ruh halin değiştikçe farklı şekilleri deneyebileceğim anlamına geliyor. Şu anda vücudumdan memnunum, göğsümdeki ağır göğüslerimden, uyluklarımın arasındaki yumuşaklıktan memnunum. Onun duyguları hala dalgalanırken, o yumuşaklığı bir vulva, iç ve dış dudaklar, vajina ve tabii ki klitorise dönüştürmek hiç zor olmadı. İnsan anatomisi derslerinde, buna sahip bir partneri baştan çıkarmak için *bunun* önemine vurgu yapılmıştı. "Bunu deneyelim."

Caleb karşılık olarak beni öper. Daha sonra, bu küçük değişimin ne kadar kolay ve *hızlı* olduğunu görünce hayret edeceğim, ama şu anda onu sırt üstü çevirip karnına oturmakla meşgulüm. Elleri hemen saçlarıma uzanır, parmakları saçlarımı yüzümden geriye doğru çekerek beni öpmeye devam eder. Duyguları dilimde çok net ve bu anda benimle aynı şeyi hissettiğini bilmek —ihtiyaç duyma, şaşkınlık ve neredeyse... nezaket? ...bana oturma cesareti veriyor. "Göğsüne oturma konusunu tekrar gündeme getirmek istiyorum."

"Memnuniyetle." O zaten uyluklarımı kavrayıp yataktan aşağı kayıyor. Ama ben göğsüne geldiğimde durmuyor; Caleb, ben yüzüne oturana kadar devam ediyor. Gözleri yüzümden, uyluklarımın tepesine yıkıcı derecede nazik bir öpücük konduruyor. Bu hoş bir his. Sanki gerçekten önemsiyor gibi, ki bu hiç mantıklı değil, ama ben zevkten

ve korkutmam gereken bir insanla bu sınırı aşmanın olası sonuçlarını düşünmeye vaktim yok. Caleb dikkatlice kıvrımlarımı ayırıp dilini en derinlerime daldırırken değil.

"Oh." Düşünmeden, pençelerimi saçlarına geçiriyorum ve kalçalarımı onun ağzına doğru sallıyorum. Bu çok hoş ve o inliyor, ben de devam ediyorum. O benim yeni klitorisime odaklanırken, ben onun dilini sürüyorum, ikimiz de hızla bir ritim ve baskı buluyoruz, bu da beni derimden çıkacakmışım gibi hissettiriyor. Onun şehveti benimkini körüklüyor, kaygan ve yasak ve bu yüzden daha da ateşli.

Kuralları çiğnemem. Onlara uymayı başaramam, ama bu başarısızlık, asla yeterince iyi olamayacağımı bildiğim için midemi bulandırır. Bu, onunla tanışmadan önce hiç denemeyi düşünmediğim bir şekilde kasıtlıdır. Ödeyeceğim bir bedel olacak, ama umurumda değil çünkü durmak için çok iyi hissettiriyor.

"Caleb," diye inliyorum. "Devam et. Tam orada."

O itaat ederken parmakları uyluklarıma gömülüyor, dilinin düz kısmını klitorisime sürüyor. Gözlerimin arkasında parlak ışıklar parlıyor ve sonra saf bir sevinç çılgılığıyla orgazm oluyorum. O boğuk bir ses çıkarıyor ve ben onu amımla boğduğumu fark edip hızla tekrar dizlerimin üzerine kalkıyorum. "Üzgünüm, üzgünüm. İyi misin?" Sesim çok garip, sanki uzun bir mesafe koşmuşum gibi titriyor.

Bana canavar demek yerine, başını çevirip uyluklarımdan ısıyor. "Sakın özür dileme." Dokunuşunu tekrar amıma kaydırıyor. "Henüz bitirmedim."

Ben de bitirmedim. Orgazmımın artçı dalgaları hafif dalgalar halinde devam ederken, daha fazlasını istiyorum. "Ben de seni tatmak istiyorum."

Caleb hareketsiz kalır ve gözlerini kapatır. "Gemma, bebeğim, yüzüme damlarken böyle şeyler söyleme. Önce seni birkaç kez daha boşaltmak istiyorum. Uzun süre dayanamayacağım. Lanet olsun, seni tattığım için neredeyse boşalacaktım. Seni çok istiyorum."

Omzumun üzerinden, sert penisinin ince iç çamaşırının kumaşına baskı yaptığı yere bakıyorum. Uçuş hala beni cesur ya da pervasız yapıyor. "O zaman sen de birkaç kez boşalabilirsin." O daha fazla tartışmadan, kalkıp tekrar yüzüne oturuyorum, ama bu sefer vücuduna dönük olarak. Üzerine uzanmak, tenimi onun tenine bastırmak, altımda onun sıcaklığını hissetmek *çok iyi* geliyor. "Oh, Caleb." İnliyorum. "Senden nasıl doyamayacağımı bilmiyorum."

"O zaman yapma." Beni bir santim geri çekip, zonklayan kalbime sertçe nefesini üfler.

Başparmaklarımı iç çamaşırının lastiğine takıp kumaşı aşağı çekerek penisini ortaya çıkardım. Burada da her yerindeki gibi mükemmel bir şekle sahipti, uzun ve güçlüydü, şeytani bir kıvrımı vardı. Yumruğumu dikkatlice tabanına doladım ve ağzıma alabilmek için uzunluğunu eğdim.

Bir öpücükle onun duygularından doymuş olduğumu mu sandım? Şimdi bin kat daha güçlü. Ben onun yuvarlak başını dudaklarımın arasına almadan önce, o benim uyluklarımı kavrayıp beni *yutarken*, onun arzusu üzerime patlar. Onun çılgınlığı beni de beraberinde sürükleyen bir dalga gibi yükselir. Burada teknik falan yok. Ben de onu yutmam, onu içime almam, bana verdiği zevkin bir parçasını bile ona vermem gerekiyor.

Bir anlık hevesle, serbest elimin pençelerini parmaklara dönüştürerek testislerini avuçlarım. Yumuşak, tuhaf ve hoşlar, ve o da yaptığımdan hoşlanıyor belli ki, çünkü penisi birdenbire ağzımda daha da sertleşiyor. Caleb ateşli bedenime karşı inliyor ve sonra boşalıyor, boğazımı başımı döndüren büyük fışkırmalarla dolduruyor. *Onu* içiyormuşum gibi hissediyorum, akıllı, nazik, şefkatli ve seksi, kelimelerle ifade etmekte zorlandığım bir şekilde. Onun duygularıyla sarhoş olmuşum, gevşeyip onun üstünden kayıyorum. Bir iblisin duygularla sarhoş olabileceğini bilmiyordum, ama odadaki loş ışık neşeyle dönüyor ve cildim şimdi beni dolduran enerjiyle adeta çatırdıyor. Çocukluğumdan beri ilk kez, hiç aç değilim, birazcık bile.

"Gemma." Caleb bana uzanıyor, bir şekilde bizi düzgün bir şekilde hizalıyor, böylece ben onun üzerine uzanabiliyorum. "İyi misin?"

"İyi hissediyorum." Boynuna burnumu sürtüyorum. "Sen?"

Nefes nefese gülüyor ve beni sıkıca kendine çekiyor. "İyi hissediyorum," diye tekrarlıyor. "Gerçekten iyi. Bana biraz zaman ver, sana ne kadar iyi olduğunu göstereyim."

Bu da iyi hissettiriyor, ama dudaklarımız birbirine değdiğinde hissettiğimden farklı bir şekilde. Onun şehveti hala lezzetli bir alt akıntı olarak kalıyor, ama yumuşak bir tatmin hissi onu ele geçiriyor. Beni ayakta tutabilecek bir duygu değil, ama soğuk mevsimde kalın bir battaniyeye sarılmış gibi hoş bir his yaratıyor.

Dakikalar geçiyor ve kalp atışları normal —ya da en azından ona yakın bir seviyeye. Vücudum enerjiyle titriyor, ama bu uzak bir his, mutluluk içinde süzülürken bana pek dokunamayan bir his.

En azından Caleb'in penisi, beline sardığım uyluklarımın üzerinde hareketlenene kadar. Biraz kayarak gülümserim ve o inleyene kadar onu alaycı bir şekilde okşarım. "Gemma, beni öldüreceksin."

"Umarım öldürmezsin. Seni seviyorum."

Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Ben de seni seviyorum."

Bu, onu öpmekten tamamen farklı bir şekilde tehlikeli geliyor. Benim işim onu *sevmek* değil. Aslında, bu benim işimi yapmamı doğrudan engelliyor, en azından teoride. Şu anda, o bu kadar yakın ve lezzetli bir şekilde sıcakken, geniş elleri kalçalarımın ve beni daha da üstüne çekerek beni daha da yaklaştırırken odaklanmak zor.

Ve sonra endişelenmek için yer kalmıyor, çünkü kalçalarımı eğiyorum ve o bana doğru bastırıyor. Pürüzsüz, kaygan ve çok dolu. Gözlerim kapanmak üzere, ama onları zorla açık tutuyorum. Bunun tek bir anını bile kaçırmak istemiyorum. O kadar güzel ki, her duygu yüzünde gerçek zamanlı olarak beliriyor ve içime akıyor. Her itişte daha da fazla, daha da fazla, her itişte daha da fazla açılıyor. İnsanların, bir iblisin beslenmek için duygularını emdiğini fark etmemelerine şaşmamalı.

Ellerimi göğsüne koyup onun üzerine çıkıyorum. Zamanımız kısıtlı, ama çılgınlık için cazibe çok uzak. Sadece Caleb ve ben ve bu saf, mükemmel zevk anı var.

Kalçalarımı kavrar, parmakları kıkımın üst kısmına gömülür ve omurgamı titretiren bir yuvarlanma hareketine yönlendirir. İlerim. "Tekrar yap." Hemen itaat eder, yüzü acı dolu bir konsantrasyon maskesi gibidir, şehveti neredeyse dayanılmaz seviyelere çıkmasına rağmen. Böyle olabileceğini bilmiyordum, hiçbirini. Bu anda bana gösterdiği özen, zevkimi artırmak için ne kadar çabuk uyum sağladığı, beni *anlayan* biriyle birleşmenin mükemmel ıstırabı.

Her yönden kusurlu, ama yine de değer verilecek, arzu edilecek, *sevilecek* biri.

Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum. Sonsuza kadar ona binmeye devam etmek, bu anı asla terk etmek istemiyorum.

"Gemma," diye boğuk bir sesle diyor. Sesi neredeyse kendisinin gibi değil. "Gemma, bebeğim, klitorisini benim için ov. Sikimde boşaldığını hissetmek istiyorum." Bu sırada, beni G noktamı ovuşturan o çok özel ritimde hareket etmeye devam ettiriyor.

Elimi bacaklarımın arasına sokup, daha önce dilini kullandığı basınç ve hareketle klitorisimi okşuyorum. Durumun düzeleceği imkansız görünüyor

daha iyi olacağı imkansız görünüyor, ama bu ek stimölasyon vücudumu ele geçiriyor. O küfredip, topuklarını yatağa geçirip içime girerken, ben de kendi zevkimi kovalayarak ona, parmaklarıma sürtünüyorum.

"Gemma!" Orgazmı içimde patlar ve karmaşık duygularının yeni bir dalgasını getirir. Beni doruğa çıkaranın fiziksel mi yoksa duygusal mı olduğunu bilemiyorum, ama boşalıyorum. Vücudumdaki her kemik sıvılaşmış gibi hissederek onun adını haykırıyorum. Bir an için, kazara dönüşüp ikimizi de travmatize edeceğim diye paniğe kapılıyorum, ama sadece mutluluktan onun göğsüne yığılıp onu derin bir şekilde öpüyorum.

Caleb beni nefes nefese kalan göğsüne sıkıca sarıyor. "Vay canına."

"Bu harikaydı." Göğsünü, omzunu, çenesini öpüyorum. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum. Bu odadan hiç çıkmasak ne olurdu? Büyük resimde bakıldığında sadece kısa bir süre konuştuk; eminim anlatacak çok hikayesi, paylaşacak bir ömür boyu deneyimi vardır. Ve sanırım benim de var, çoğu bir tür eğitimle geçse de. Hiçbirini pratikte kullanmayı başaramamış olsam da çok şey öğrendim.

Caleb altımda gerginleşir ve korku aramızdaki mesafeyi artırır. "Gemma?"

"Ne oldu?" Başımı kaldırıp, onu korkutmuş olabileceğim bir şey var mı diye yüzüne bakmaya hazırlandım, ama onun bana bakmadığını fark ettim. Yan tarafa bakıyordu... dolaba. Onun bakışını takip etmek için döndüm. "Ne oldu?"

"Az önce iki tane gördüm..." Boğazını temizledi. "İki göz. Çok büyük gözler. Dolabımda."

Olamaz. Ondan kayıp ayağa fırlıyorum. "Gitmem gerek." "Gemma..."

"Bu çok güzeldi." Onu öpmekten kendimi alamıyorum. "Teşekkür ederim."

"Gemma, bekle." Elimi tutmaya çalışıyor. Kaçırıyor. "Seni ne zaman

"

Korku midemde bir ağırlık gibi. Henüz güneş doğmadı. Birinin beni aramaya gelmesi için bir neden yok, ama açıkça öyle oldu. "Bilmiyorum."

"Gemma..."

"Üzgünüm." Çok geç. Odada karşıya geçtim ve dolabın önünde duruyorum. Kendimi durdurup arkama bakmaktan, şu anda nasıl görüldüğünü tam olarak ezberlemekten, benimle

Tanrım, kalbim acıyor. "Hoşça kal, Caleb."

Bölüm 6

Ne yaptın sen?

Devasa pençeli eller omuzlarımı yakalayıp beni duvara itmeden önce zar zor portaldan geçebildim. Ralph'ı tanıdığım için rahatlamalıyım belki, ama ondan yayılan hayal kırıklığı dalgaları bunu imkansız kılıyordu. "Beslendim. Mutlu olmalısın." Sözlerim kısık çıkıyor. Beslenmenin böyle olmaması gerektiğini biliyorum. İnsanlarla her türlü etkileşim için kurallar ve düzenlemeler var. İşini alırsın ve yaparsın. *Sapma* yapmazsın.

Öne eğilir ve derin bir nefes alır. Hapşırır. "Oh, Gemma, hayır." Ralph az önce kapanan portala bakar. "Bunu düzeltebiliriz. Bu koku geçene kadar odanda kalacak kadar doydun. Kimse bilmek zorunda değil. Senin insanını benimkilerden biriyle değiştireceğiz, böylece bu bir daha asla olmayacak."

Caleb'i, benim giydiğimde onu çok korkutan aynı şekli alan Ralph'a mı vereyim? Zaten başımı sallıyorum. "Onu korkutmak yanlış. O çocuklarla çalışıyor, Ralph. Onların dünyasında iyi şeyler yapıyor. Eğer korkudan uykusuz kalıyorsa..."

"Gemma." Ralph beni sertçe sarsıyor. "Şu anda bir iblis gibi konuşmuyorsun. Bir iblis gibi *kokmuyorsun*."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Ellerini omuzlarımdan itiyorum. "Onun şehvetinden beslendim. Korku değildi, hayır, ama yine de şeytani bir şeydi."

Omuzları düşer. "Ama *sadece* onun şehvetinden beslenmedin, Gemma. Onun sevgisinden, şefkatinden de beslendin."

Gözlerimi kırkıyorum. "Bu imkansız."

"Hayır, gerçekten imkansız değil." Sesindeki yenilgi, şimdiye kadar yaptığı veya söylediği her şeyden daha çok beni korkutuyor. "Benimle insanları değiştir. Başını eğ. İşini yap."

Ralph'ın şu anda ne kadar nazik davrandığını fark ettim. Ben sınırları aştığım halde, hala beni korumaya çalışıyor. Akıllı bir şeytan olsaydım, teklifini kabul eder ve hayatımın geri kalanını korkunun acı tadıyla boğulur geçirdim.

Hayatın boyunca kaçındığın gerçeğe nihayet yüzleşmek huzur verir. Huzur ve azımsanmayacak kadar yas. Caleb beni gerçekte gören ilk kişi değil; daha iyi saklanabilseydim bu kadar yalnız kalmazdım. Ama Caleb beni gördü ve bunun için benden uzaklaşmak yerine gerçeğimi kabul etti. Kaburgalarım binlerce parçaya ayrılıyormuş gibi hissetsem de Ralph'a gülümsüyorum. "Bunu yapamam Ralph. Onu bırakmak istesem bile, insanları korkutmaktan nefret ediyorum. Yalan söylemekten nefret ediyorum. Manipüle etmekten nefret ediyorum."

Boş göğsünde iç çekişi yankılanıyor. "Seni kaybetmek beni üzecek."

Çünkü ortadan kaybolacağım. Portalın olduğu boş yere bakmadan edemiyorum ve Caleb ile biraz daha zaman geçirebilseydim diye düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, çok daha fazla zaman. Biliyorum bu açgözlülük, ama onu tanımak istiyorum, bu gece bana hissettirdiği gibi ona da aynı şekilde hissettirmek istiyorum. *Seni özleyeceğim.* "Lütfen, bir an önce bitir." Umarım acıtmaz. Acıyı pek sevmem.

Ralph yine derin bir nefes alır ve bir eliyle omzumu tutar. "Bu taraftan."

Hiç gitmediğim bir koridordan geçip garip bir gümüş ışıkla parlayan bir portala doğru beni yönlendirirken cesur olmaya çalışıyorum. Çoğunlukla başarısız oluyorum. O kadar titriyorum ki dişlerim takırdıyor. "Bu ne?"

Omzumu sıkıyor. "Seni özleyeceğim, Gemma. Başını dik tut. Her şey o kadar da kötü olmayacak. Muhtemelen. Hoşça kal." Ralph beni geçitten itiyor.

Cesur olmaya çalıştığımı hatırlayamadan çığlık atıyorum ve top gibi kıvrılıyorum. Sonra acı gelecek, ateş gibi ya da buz gibi ya da belki sadece keskin. Ama... gelmiyor. Hiçbir şey olmuyor, sadece sert bir zemine düşüyorum.

"Tiyatroyu bitirdiysen, yola çıkabiliriz."

Pençelerimin arasından uzun boylu, insana benzeyen bir varlığa bakıyorum. Ralph kadar uzun boylu, mavi tenli ve kısa altın rengi bukleleri var, ama bunun dışında iblislerin sevdiği hoş küçük süslemelerden hiçbirisi yok. Çünkü onlar... iblis değil mi? "Bu ne?"

İç çeker. "İblisler sizi portallardan geçirmeden önce hiçbir şey açıklamazlar. Biz ise uyumsuzları göndermeden önce tam bir brifing veririz." Hareket ederler ve dikkatimi ellerindeki klipsli tahtaya çekerler. "Gemma, değil mi?" Tahtaya bakarlar. "Sana atanan insandan izinsiz duygularla beslendin."

"İsteyerek yapmadım."

"Hiç kimse istemeden yapmaz. Ama merak etme, bununla ilgileneceğiz. Bu arada, ben Raven." Uzun parmaklarıyla bana işaret ederler. "Kalk, kalk, yapacak çok işimiz var ve az zamanımız kaldı."

Hemen ölecek gibi görünmediğim için yavaşça kalkıp, az önce bıraktığım la neredeyse aynı olan karo döşeli bir koridordan onları takip ediyorum. "Burası neresi?"

"Artık bir meleksin," diyor Raven hızlıca. O kadar hızlı yürüyorlar ki, onlara yetişmekte zorlanıyorum. "Aynı dans, biraz farklı tempo. Senin asıl kardeşlerin hızlı ve tembel duygulardan beslenmeyi tercih ederken, biz melekler insanlara zaman ayırıp *gerçek* duyguların büyük ödülleri topluyoruz."

Raven biraz snob gibi konuşuyor, ama kafam çok dönüyor, şeytanlar adına öfkelenemiyorum. "Meleklerin duygulardan beslendiğini bilmiyordum."

"Tabii ki hayır." Bir kapıdan içeri girerler. "İnsanlar bizim işlevsel olarak iblislerle aynı olduğumuzu fark ederse, bu kötü bir reklam olur. Üstlerimizin bizi ayırmamızı tercih ediyorlar." Dönüp beni eleştirel bir gözle süzerler. "Tırnaklar, pençeler ve boynuzlar gitmeli, ama geri kalan şeklin gayet iyi. Göz ve uzuv sayısı uygun." Ağzım açık bakarken, alaycı bir şekilde gülümserler. "İnsanlar bu tür şeylere çok önem verir. Eğer birini korkutmak istiyorsan sorun yok, ama bir ilişkiyi korumak ve onların duygularını sömürmek istiyorsan, daha tanıdık, fantastik olsa da, bir görünüm sergilemenin en iyisi olduğunu gördük."

Şok halindeyken bile, bir şey hızla netleşir. "İşinde kötü olan iblisler buraya kaybolur."

"İşlerinde kötü." Raven alaycı bir şekilde güldü. "Bunu böyle sunmaları beni her zaman rahatsız etmiştir, ama..." Elini salladı. "Esasen, evet. İblisler belirli bir dizi duygudan beslenir. Melekler de farklı bir dizi duygudan beslenir. Bu çizgiyi aşmak, az önce yaşadığın deneyime yol açar. Bunu daha fazla açıklamama gerek olmadığını düşünüyorum."

Melekler şeytan olur. Şeytanlar ise... "Artık ben bir melek miyim?"

"Semantik olarak, evet." Klipsli tahtalarından bir kağıt paketi çıkarırlar ve onu ellerime tutuştururlar. "Bunu koridorun sonuna götür ve o anda görevde olan personelle konuş. Sana kalacak yer ve tekrar ziyaret etmek için bir program ayarlayacaklar" —klips tahtasına bir kez daha hızlıca bakarlar— "Caleb Sullivan adında biri."

Bir anda, ayaklarımın altındaki zemin kaybolmuş gibi hissettim. "Caleb'i tekrar göreceğim miyim?"

"Senin için beslenmek için onun sevgisini ve ilgisini kullandın, değil mi?" Raven altın rengi kaşlarını kaldırır. "Bu, boşa harcanacak bir bağlantı değil. Eğer işler değişir ve o artık sana uygun olmazsa, seni başka birine yerleştiririz. İblislerin aksine, bizim limitimiz üç insandır. Daha fazlasıyla anlamlı ilişkiler sürdürmek zordur, en azından bizim amaçlarımız için. O paket sana bilmen gereken her şeyi anlatacaktır."

"Ben, şey, teşekkürler?"

"Bana teşekkür etme. Devam et. Birazdan bir başkası gelecek ve oyalanamam." Başka bir şey söylemeden dönüp aceleyle uzaklaşırlar.

Ve böylece melek olmanın ne demek olduğunu öğrenmeye başladım. Aslında, Raven benim doğduğum dünyayı ne kadar küçümserse küçümseyin, melek olmak iblis olmaktan çok da farklı değil. Meleklerin toplumu da neredeyse aynı şekilde işliyor. Tek fark, onların insanlarla derin ilişkiler kurmaya odaklanmaları. Artık koruyucu meleklerin neden koruma görevinden çok *rahatlığa* odaklandıklarını anlıyorum.

Bir hafta sonra, bir portalın önünde duruyorum ve kalbimin göğsümden çıkmayacağını umuyorum. İçeri girdiğimde, gece yarısı Caleb'in yatak odasına girmiyorum. Öğle güneşinin pencerelerden içeri süzüldüğü mutfağına giriyorum. Küçük bir masada oturuyor, önünde bir kase mısır gevreği var ve ben ortaya çıktığımda kaşığı düşürüyorum.

Ellerimi kaldırıyorum. "Biraz farklı göründüğümü biliyorum, ama bu benim."

"Gemma," diye fısıldadı. Bir anda ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı, beni kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. "Geri dönmediğinde en kötüsünü düşündüm. İyi misin?"

"Evet." Onu da kucaklayarak, içimdeki derin rahatlamayı hissediyorum. "Sanırım artık bir melek oldum."

"Ne?"

Ona hızlıca durumu anlatırım. Anlatım boyunca bana dokunmaya devam eder ve sonunda, anlatım bittiğinde parmaklarını benimkilerle birleştirir. Merdivenlere bakarım. "Ama, istersen hala seks yapabiliriz. Yapmak zorunda değiliz ama! Sadece yasak falan değil."

Bana tuhaf bir şekilde bakıyor ve onun daha ince duygularını tam olarak anlamamın biraz zaman alacağını düşünüyorum. Gevezelik etmemek için alt dudağımla ısırıyorum. Sonunda Caleb, "Bugün izinliyim," diyor.

"Oh. Gitmemi ve daha sonra geri gelmemi mi istiyorsun?" Bir planı mı vardı? Yeni eğitimimin bir parçası, durum *gerektirdiğinde*

böylece durum gerektirdiğinde *halka açık* yerlere çıkabilmektir. Bu yeni beceriyi bu kadar çabuk kullanmak zorunda kalacağımı beklemiyordum. Hâlâ ayak parmaklarımı halledemedim ve ellerim ilk bakışta normal görünüyor olsa da, kimsenin onlara uzun süre bakmaması en iyisi. Yine de bu konuda aktif ilerleme kaydettim ve bu, önceki eğitimimin çoğunda elde ettiğimden daha fazla.

"Hayır." Kaşlarını çatarak birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakıyor ve kendini sarsıyor gibi görünüyor. "Değişimin biraz acı verici olduğunu biliyorum, ama seni dışarı çıkarmak istiyorum. Bugün Cadılar Bayramı."

"Cadılar Bayramı mı?" Elbette bu kutlamayı biliyorum. İblisler bu zamanı çok severler. Artık iblis olmayabilirim, ama ben de bu kutlamanın tadını çıkarabilirim, değil mi? Caleb'le birlikte? "Nereye çıkacaksınız?"

"Yeni bir korku filmi çıktı. Bu öğleden sonra izleyecektim, sonra da yerel bir ilkokul çocuklara trunk-or-treat etkinliği düzenliyor." Gülümsüyor. "Kostümleri içinde onları görmek gerçekten harika."

"Ve *benim de* seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Elimi sıkıyor. "Eğer istersen."

"Tabii ki istiyorum." Ondan geçen sefer aldığım saf duygular hala beni ayakta tutuyor. Cildimi sıkıcı bir şeftali rengine çevirmeye konsantre olmak hiç zor gelmiyor. Saçımı mor bırakıyorum, çünkü birçok insan parlak renkler kullanıyor. Onları kimyasal boya, benimki ise sihir. Çoğunun farkı anlayabileceğini sanmıyorum. "Böyle mi?"

Caleb gözlerini kırıştırır. "Oh. Vay canına. Tamam, çok hızlı ve kolay oldu." Aniden sırtarak, "Seninle daha fazla zaman geçirebileceğim için çok heyecanlıyım," der.

Onunla tekrar konuşmak ve işlerin değişmesi konusunda ne kadar endişeli olduğumu, sabah sisi gibi dağılına kadar fark etmemiştim. Kendimi ona gülümserken buluyorum. "Ben de seninle daha fazla zaman geçireceğim için çok heyecanlıyım. Ve sadece seks için değil, her ne kadar tekrar seks yapmak çok istesem de, çünkü o olağanüstüydü."

O çekici bir şekilde kızarıyor. "Ben de isterim. Randevumuzdan sonra." Caleb boğazını temizliyor. "Film başlamasına hala birkaç saat var. Önce nereye gitmek istersin?"

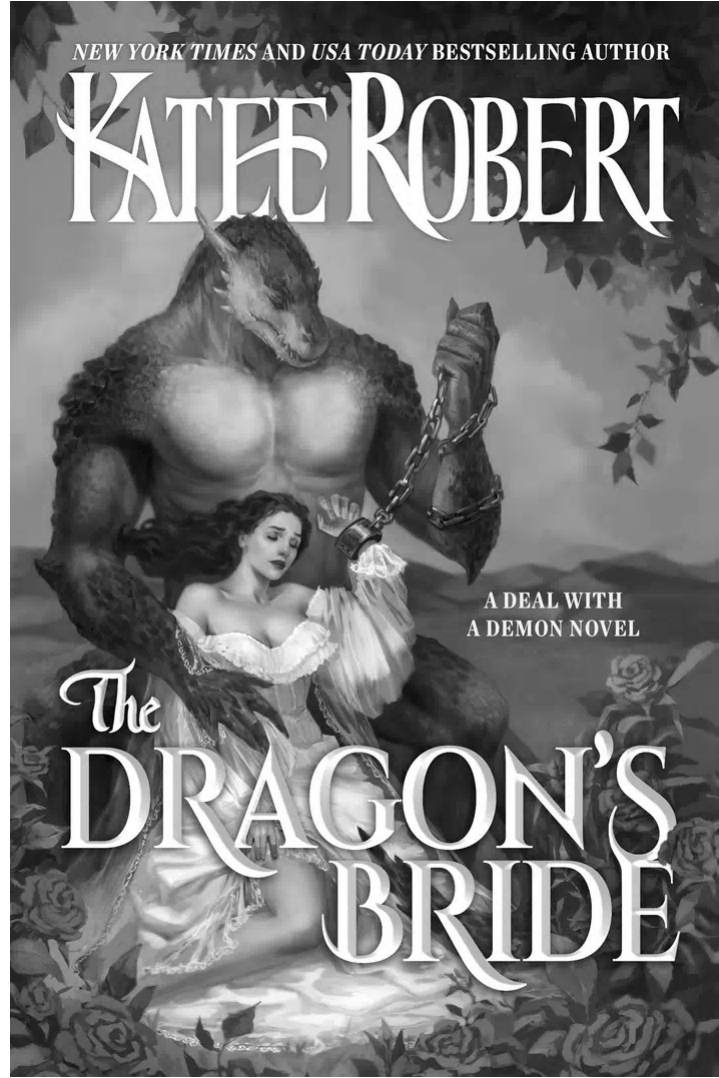
"Her yere!"

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2024 Zealous Stills

Katee Robert, Shattered Gods serisi, Dark Olympus serisi, Wicked Villains serisi, Bloodline Vampires üçlemesi ve Crimson Sails üçlemesi dahil olmak üzere, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan baharatlı romantizm kitaplarının yazarıdır. Katee'nin kitapları iki milyondan fazla satmıştır.

Katee Robert'in daha fazla canavar romantizmi mi istiyorsunuz? *The Dragon's Bride* ile başlayan Deal with a Demon serisini mutlaka okuyun!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

